

Omfang, og Bevismaterialet var saa uhaandterligt, var der al Grund til, at en fornyet Prøvelse fandt Sted, at Undersøgelsen, Afgørelsen paa Grundlag af dette Bevismateriale førtes op til øverste Instans. Saaledes laa Forholdene.

Jeg sagde før, at med en saadan Motivering af, at man ikke foretog Appel, maatte det for Offentligheden komme til at se ud, som om der her forelaa Afvigelse fra det afgørende Punkt, at Behandlingen skulde være ens for alle. Thi naar det gælder Smaa-kaarsfolk eller jævne Borgerfolk, hvis Færd skal undersøges og prøves af Retten, kan man roligt gaa ud fra, at Rigsadvokaturen ikke vilde komme i det Tilfælde at søge Undladelse af Appel motiveret ved Sagens kolossale Omfang og Bevismaterialets Uhaandterlighed; der vilde ikke foreligge Spørgsmaal af den Art. Her derimod, hvor Forholdet efter den Udtalelse, der fremkom, og som ikke var blevet dementeret eller modsagt, laa saaledes, at man ansaa vedkommende for at have fortjent en større Straf, undlod man Appel, fordi det var saa besværligt, fordi Sagen var for omfattende.

Det kommer til at se ejendommeligt ud, at der saaledes her angives til Motivering af, at Appel undlades, Vanskeligheder som i en Sag overfor Smaamanden slet ikke vil melde sig. Det kan ikke undre, at der bliver spurgt: Skal det, at en Mand stod som Leder af kolossale Foretagender, hvis indviklede Karakter gjorde Sagen overordentlig omfattende og Bevismaterialet vanskeligt at haandtere, være en Grund til ikke at føre Sagen op til højeste Instans, naar Forudsætningen netop var, at man mente, han havde gjort sig fortjent til større Straf? At Materialet var saa omfattende, at man havde haft ondt ved at magte det, skulde det være en Motivering for ikke at faa det prøvet paa ny, ikke at faa Lejlighed til ikke just at faa iværksat en ny Undersøgelse — for Bevismaterialet var det samme —, men faa det underkastet en ny Belysning, en maaske skarpere og mere indtrængende Belysning og en ny Afgørelse ved Landets højeste Ret?

Jeg kan ganske tiltræde de Udtalelser, ærede foregaaende Talere har fremsat, at det gavner ikke Retsbevidstheden i et Land, hvis saadanne Forestillinger faar Lov at brede sig. Men det var netop det, der skete, Dag efter Dag, ja, Uge efter Uge lod den højtærede Justitsminister Udtalelsen fra Rigsadvokaturen blive staaende uimodsagt. Og man kunde ikke opfatte den paa anden Maade end den, jeg her har fremhævet.

Ogsaa af den Grund og navnlig af den Grund burde den højtærede Justitsminister ikke saaledes have tøvet med at besvare Forespørgselen.

Nu, endelig i Dag, har vi ganske vist i dette høje Ting faaet at vide, at den højtærede Justitsminister ikke fandt, at den Motivering, der her var blevet afgivet, var rigtig. Saa vidt jeg har noteret Ministerens Udtalelser rigtigt, nævnte han, at han i en Samtale med den fungerende Rigsadvokat netop havde fremhævet, at han havde et andet Standpunkt, og fik saa at vide, at det, der offentligt var fremført, i Virkeligheden heller ikke var det reelle Standpunkt for den fungerende Rigsadvokats Vedkommende. Jeg maa sige, at naar man taler om Realiteter, er det dog ret mærkværdigt, at man faar at vide, at Sagens kolossale Omfang og et Bevismateriale, der er næsten uhaandterligt, er noget rent formelt, det interesserede ikke den fungerende Rigsadvokat, han holdt sig til Realia. Efter det, som forelaa, tror jeg rigtignok, at enhver maatte faa den Opfattelse, at den fungerende Rigsadvokat netop gik ud fra, at der ved Højesteret var Udsigt til en væsentlig Skærpelse af Straffen, ellers vilde man vel ikke benytte Udtryk af den Art, at selv om det ikke var ens Opfattelse, at Dommen var rigtig, veg man tilbage, o. s. v.

Der bliver saa sagt, at den fungerende Rigsadvokat var fremkommet med den Udtalelse, fordi det offentlige maaske ellers ikke vilde blive klar over, at der ogsaa var Motiver af den Art. Ja, jeg skal indrømme, at Offentligheden utvivlsomt ikke havde tænkt sig, at Motiver af den Art var bestemmende ved Afgørelsen af Spørgsmaal om Appel. Men der nævntes ingen andre Motiver af den fungerende Rigsadvokat, det var netop det, der blev nævnt. Hvordan saa Offentligheden skulde kunne tænke sig, at det var helt andre Motiver, der var de bestemmende — Motiver, som den fungerende Rigsadvokat, som den højtærede Justitsminister holdt for sig selv —, fatter jeg ikke. Derfor er det i allerhøjeste Grad beklageligt, at den højtærede Justitsminister har ventet til i Dag med at udtale sig om Sagen.

Venstres ærede Ordfører (I. A. Hansen) bragte et andet Spørgsmaal i Forbindelse med Appelspørgsmaalet, idet han udtalte sig paa en saadan Maade, at hvis den Dagsorden, der er foreslaaet fra socialdemokratisk Side, blev vedtaget, forelaa der her en Indblanding i Domstolens Kompetence. Det er fuldkommen forkert. Her er aldeles ikke